

[Henry Christensen.]

reklame går helt fri. Forslaget betyder i sin nuværende skikkelse enten forøgede omkostninger for erhvervslivet eller en skat, som særlig rammer bærerne af annoncerne. Det vil i praksis givetvis betyde en yderligere stærkt forøget risiko for bladdød for de mindre aviser her i landet, og det undrer mig egentlig, hvordan den højtærede undervisningsminister og den højtærede kulturminister har kunnet gå med på den galej.

En anden gruppe af forslagene, som rammer produktionen og dens omkostninger, er elskatten og den forhøjede benzinafgift; den sidste faldt jo, sidst vi behandlede den i december måned. Den højtærede finansminister bør tænke på den særlige danske fuldautomatiske pristalsregulering. Hvis afgifter ikke fuldstændig kan holdes fri for pristalsvirkninger, så kan vi i uheldigste fald komme i den situation, at de udløser en generel indkomstforhøjelse på 700-800 mill. kr. Så tjener de i hvert fald ikke deres formål: at begrænse den samlede købekraft.

I forbindelse med forslagene om elskat og annonceskat kan man meget vel ligesom det ærede medlem hr. Peter Nielsen sige, at dér har finansministeren forsøgt at frigøre sig for tidligere beskyldninger om manglende fantasi. Men det er ikke bare et spørgsmål om fantasifuldhed, det er også et spørgsmål om, hvilke udslag fantasifuldheden giver, og vi synes ærlig talt ikke om udslaget.

Elskatten vil ramme visse særlige produktioner hårdt. Vi har fået forelagt en række eksempler, der viser, at visse produktionsgrene, også eksportproduktion, belastes meget voldsomt heraf, og dertil kommer en række andre ubehageligheder ved denne konkurrenceforvridning. De, der bruger el til madlavning, opvarmning o.s.v., beskattes, medens de, der bruger andre opvarmnings- og energikilder, fritages. Den virker altså diskriminerende. Jeg har set, at den rammer særlig hårdt i Sønderjylland. Jeg tror, at der, som lovforslaget ser ud, er afgørende uheldige sider ved det, og jeg kan sige, at venstre i høj grad er modstander af denne beskatningsform.

Uden at gå ind på alle lovforslagene vil jeg gerne anføre, at vi også har forskellige indvendinger mod visse ting i enkelte af de andre lovforslag. Disse indvendinger må

efterprøves og vurderes. Men jeg må indrømme, at der også er sukkergodt i regeringens lovforslag — ellers ville det jo heller ikke have været en socialdemokratisk regering.

Der vil også i mit parti være sympati for at friholde børnene — eller rettere sagt: normaludgifterne til børn — for virkningerne af den store skattebuket. Jeg går ud fra, at finansministeren er parat til at forelægge de beregninger, som begrundet, at han er nået frem til netop de beløb, lovforslaget indeholder herom.

Men om det andet lovforslag, hvorefter der skal ydes kontante tilskud til 1,7 million af de 2,2 millioner skatteydere, man ellers er ude efter, vil jeg gerne sige, at det måske mere end mange ord understreger den svaghed, der præger regeringen. Først bevilger vi hinanden for store indkomster; derefter kommer man med forslag, der går ud på gennem skatterne at tage en del af disse indkomster fra borgerne igen, og så skal der gives kontante tilskud til 70 pct. af skatteyderne. Er finansministeren ærlig talt ikke flov over at have fremsat sådanne forslag? Den unge ikke-forsørger, som har en skala-indkomst på mellem 15.000 og 16.000 kr., hvilket vel svarer til en faktisk indkomst på 20.000 kr. eller måske mere, vil man give et årligt kontant tilskud på 30 kr. eller 2 kr. 50 øre om måneden. Hvad er den saglige mening med en sådan politik i sammenhæng med den opgave at begrænse forbruget?

Jeg har tidligere erkendt, at den opgave, vi er stillet over for, til en vis grad er en bunden opgave. Vi må regne med det resultat, der kan forventes på arbejdsmarkedet. Vi kan glæde os over, at alt tyder på, at der ikke bliver nogen arbejdskonflikt. Men resultatet kommer til at danne baggrund for de indkomst- og finanspolitiske overvejelser, der nu skal ske. Indkomstpolitikens muligheder er vel hermed udtømt i denne omgang, og vi har kun tilbage at rette op på den skævhed mellem produktion og efterspørgsel, der findes i vort samfund.

Men det er ikke ligegyldigt, hvordan denne opgave løses. Socialdemokratiet kender tilsyneladende stadig kun den ene vej: højere skatter. Efter venstres opfattelse er der flere strenge i den økonomiske politik. Det er nogle af disse andre muligheder, jeg har fremdraget, og de må efter vor opfattelse